

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSA Barbara Lewandowska

w sprawie z wniosku Z. L.
przy uczestnictwie A. K. F. (następcy A. L.)
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...) (II WSC (...)),

1) oddała zażalenie;

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy od postanowienia tego Sądu z dnia 11 sierpnia 2016 r., ponieważ wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 92 141 zł jest niższa od wartości przewidzianej w art. 519¹ § 2 k.p.c., wyznaczającej dopuszczalność zaskarżenia postanowienia sądu drugiej instancji w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami.

Wnioskodawca w zażaleniu zarzucił, że skarga kasacyjna dotyczy w istocie rozliczenia nakładów poczynionych z majątku wspólnego na jego wkład do spółki cywilnej prowadzonej pod nazwą T., wyceniony ostatecznie przez Sąd Okręgowy na kwotę 265 382 zł. Wniósł o uchylenie kwestionowanego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ §1 i 2 k.p.c., sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami dopuszczalna jest skarga kasacyjna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 150 000 zł. W tego rodzaju sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia wyznaczają z reguły interesy uczestników, ograniczające się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 44, poz. 60; z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03; z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07; z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13; z dnia 15 listopada 2016 r., III CZ 45/16, niepublikowane). Wielkość tę określa zatem zakres zarzutów skarżącego określających jego interes majątkowy do wartości składników majątku lub wierzytelności nieuwzględnionych w postanowieniu działowym.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej uczynił przedmiotem zaskarżenia jedynie część postanowienia Sądu drugiej instancji objętą punktem I.4, dotyczącą zmiany punktu VIII postanowienia Sądu Rejonowego poprzez podwyższenie zasądzonej nim na rzecz uczestniczki kwoty 40 550 zł do kwoty 132 691 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku wspólnego na jego majątek osobisty. Oznacza to, że Sąd Okręgowy dodatkowo zasądził na rzecz uczestniczki kwotę 92 141 zł w ramach rozliczeń tych nakładów. Wnioskodawca zaś domagał się uchylenia postanowienia Sądu drugiej instancji w tym zakresie i oddalenia apelacji uczestniczki co do tego orzeczenia, nie podważał zasądzenia na jej rzecz kwoty 40 550 zł.

W tej sytuacji wnioskodawca w skardze kasacyjnej prawidłowo wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia, skoro zakwestionował jedynie naruszenie jego interesu podwyższeniem rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na jego majątek osobisty o kwotę 92 141 zł. Nie było podstaw do przyjęcia, że wartość tę powinna stanowić w dalszym ciągu pełna wartość tych nakładów. Pokrzywdzenie

bowiem kwestionowanym postanowieniem, które jest przesłanką dopuszczalności także skargi kasacyjnej (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nt. 11, poz. 108), mogło dotyczyć jedynie dodatkowego zasądzenia wskazanej kwoty. W części, w której orzeczenie jest korzystne dla skarżącego, skarga kasacyjna jest wyłączona ze względu na brak pokrzywdzenia, a w pozostałej części z powodu nieosiągnięcia progu wymaganej minimalnej wartości przedmiotu zaskarżenia. Trafnie Sąd drugiej instancji uznał skargę kasacyjną wnioskodawcy za niedopuszczalną i odrzucił ją, stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1, art. 397 § 2 i 398²¹ k.p.c.